

“मीठे बच्चे- पुरानो दुनियाँको काँडालाई नयाँ दुनियाँको फूल बनाउनु- यो तिमी बुद्धिमान् मालीहरूको काम हो।”

प्रश्न:- संगमयुगमा तिमी बच्चाहरूले कुनचाहिँ श्रेष्ठ भाग्य बनाउँछौ ?

उत्तर:- काँडाबाट सुगन्धित फूल बन्नु- यो हो सबैभन्दा श्रेष्ठ भाग्य (तकदीर) । यदि एउटा पनि विकार छ भने काँडा हो । जब काँडाबाट फूल बन्छौ तब सतोप्रधान देवी-देवता बन्छौ । तिमी बच्चाहरू अहिले २१ पीँढीको लागि आफ्नो सूर्यवंशी भाग्य बनाउन आएका हो ।

गीत:- तकदीर जगाकर आई हूँ... ।

ओम् शान्ति । गीत बच्चाहरूले सुन्यौ । यो त सामान्य गीत हो किनकि तिमी हौ माली, बाबा हुनुहुन्छ बागवान । अब मालीहरूले काँडाबाट फूल बनाउनु छ । यो अक्षर धेरै स्पष्ट (क्लीयर) छ । भक्त आएका छन् भगवान्को पासमा । यी सबै भक्तिनीहरू हुन् । अब ज्ञानको पढाइ पढ्न बाबाको पासमा आएका छन् । यस राजयोगको पढाइबाट नै नयाँ दुनियाँको मालिक बन्दछौ । त्यसैले भक्तिनीहरूले भन्दछन्- हामी तकदीर लिएर आएका छौं, नयाँ दुनियाँ दिलमा सजाएर आएका छौं । बाबा पनि सधैं भन्नुहुन्छ- स्वीट होम (शान्तिधाम) र स्वीट राजाई (सुखधाम) लाई याद गर । आत्मालाई याद गर्नु छ । हरेक सेन्टरमा काँडाबाट फूल बनिरहेका छन् । फूलहरूमा पनि नम्बरवार हुन्छन् नि । शिवमाथि फूल चढाउँछन्, कोही कस्ता फूल चढाउँछन्, कोही कस्ता । गुलाबको फूल र आँकको फूलमा रात-दिनको फरक हुन्छ । यो पनि बगैचा हो । कोही मोतियाका फूल छन्, कोही चम्पाका, कोही रतन ज्योतिका । कोही आँकका पनि छन् । बच्चाहरूले जान्दछन्- यस समयमा सबै काँडा छन् । यो दुनियाँ नै काँडाको जंगल हो, यिनलाई बनाउनु छ नयाँ दुनियाँका फूल । यस पुरानो दुनियाँमा छन् काँडा, त्यसैले गीतमा पनि भन्छन् हामी बाबाको पासमा आएका छौं पुरानो दुनियाँको काँडाबाट नयाँ दुनियाँको फूल बन्न । बाबा नयाँ दुनियाँ स्थापना गरिरहनुभएको छ । काँडाबाट फूल अर्थात् देवी-देवता बन्नु छ । गीतको अर्थ कति सरल छ । हामी आएका छौं- तकदीर जगाउन नयाँ दुनियाँको लागि । नयाँ दुनियाँ हो सत्ययुग । कसैको सतोप्रधान तकदीर छ, कसैको रजो, तमो छ । कोही सूर्यवंशी राजा बन्छन्, कोही प्रजा बन्छन्, कोही प्रजाका पनि नोकर-चाकर बन्छन् । यो नयाँ दुनियाँको राजाई स्थापना भइरहेको छ । स्कूलमा तकदीर जगाउन जान्छन् नि । यहाँ त छ नै नयाँ दुनियाँको कुरा । यस पुरानो दुनियाँमा के तकदीर बनाउँछौ ! तिमी भविष्य नयाँ दुनियाँमा देवता बन्ने तकदीर बनाइरहेका छौ, जुन देवताहरूलाई सबैले नमन गर्दै आएका छन् । हामी नै पूज्य देवता थियौं फेरि हामी नै पुजारी बनेका छौं । २१ जन्मको वर्सा बाबाबाट मिल्छ, जसलाई २१ पीँढी भनिन्छ । पीँढी वृद्ध अवस्था सम्मलाई भनिन्छ । बाबाले २१ पीँढीको वर्सा दिनुहुन्छ किनकि युवा अवस्थामा वा बचपनमा बीचमा अकालमा मृत्यु कहिल्यै हुँदैन, त्यसैले त्यसलाई भनिन्छ अमरलोक । यो हो मृत्युलोक, रावण राज्य । यहाँ हरेकमा विकारको प्रवेशता छ, जसमा कुनै एउटा पनि विकार छ भने काँडा भयो नि । बाबा सम्भन्नुहुन्छ, मालीले रोयल सुगन्धित फूल बनाउन जान्दैन । माली राम्रो भयो भने राम्रा-राम्रा फूल तयार गर्छ । विजय मालामा उनिन लायक फूल चाहिन्छ । देवताहरूको पासमा राम्रा-राम्रा फूल लिएर जान्छन् नि । सम्भ, रानी (क्वीन) एलिजाबेथ, आउँछिन् भने फस्टक्लास फूलका माला बनाएर लिएर जान्छन् । यहाँका मनुष्य त हुन तमोप्रधान । शिवको मन्दिरमा पनि जान्छन्, सम्भन्छन् उनी भगवान् हुन् । ब्रह्मा, विष्णु, शंकरलाई त देवता भन्छन् । शिवलाई भगवान् भन्छन् । उहाँ त उँचभन्दा उँच हुनुहुन्छ नि । अब शिवको लागि भनिन्छ धतुरो खान्थे, भाँड पिउँथे । कति ग्लानि गर्छन् । फूल पनि आँकका लिएर जान्छन् । अब यस्ता परमपिता परमात्मा तर उनको पासमा के लिएर जान्छन् ! तमोप्रधान काँडाहरूको पासमा त फस्टक्लास फूल लिएर जान्छन् तर शिवको मन्दिरमा के लिएर जान्छन् । दूध पनि कस्तो चढाउँछन् ५ प्रतिशत दूध ९५ प्रतिशत पानी । भगवान्को पासमा दूध कस्तो चढाउनुपर्छ- केही पनि जान्दैनन् । अब तिमी राम्ररी जान्दछौ । तिमीहरूमा पनि नम्बरवार छन्, जसले राम्ररी जान्दछन् उनलाई सेन्टरको हेड बनाइन्छ । सबै त एकनाश

हुँदैनन् । हुन त पढाइ एउटै हो, मनुष्यबाट देवता बन्ने नै लक्ष्य-उद्देश्य छ तर टीचर त नम्बरवार हुन्छन् नि । विजयमालामा आउने मुख्य आधार हो पढाइ । पढाइ त एउटै छ, त्यसमा पास त नम्बरवार हुन्छन् नि । सारा आधार पढाइमा छ । कोही त विजय मालाको ८ दानामा आउँछन्, कोही १०८ मा कोही १६१०८ मा । वंशावली बनाउँछन् नि । जसरी वृक्षको पनि वंशावली निस्कन्छ, पहिला-पहिला एक पात, दुई पात फेरि बढ्दै जान्छ । यो पनि वृक्ष हो । कुल घराना हुन्छ, जसरी कृपलानी घराना आदि-आदि, ती सबै हुन् हदका घराना । यो हो बेहदको घराना । यिनमा सबैभन्दा पहिला को हुन् ? प्रजापिता ब्रह्मा । उनलाई भनिन्छ ग्रेट-ग्रेट ग्रेण्ड फादर । तर यो कसैलाई थाहा छैन । मनुष्य-मात्रले अलिकति पनि जान्दैनन्, सृष्टिका रचयिता को हो ? बिलकुल अहिल्या जस्ता पत्थरबुद्धि छन् । यस्ता जब बन्छन् तब मात्रै बाबा आउनुहुन्छ ।

तिमी यहाँ आएका छौ अहिल्या बुद्धिबाट पारस बुद्धि बन्न । त्यसैले ज्ञान पनि धारण गर्नुपर्छ नि । बाबालाई चिनु पर्छ र पढाइको ख्याल गर्नुपर्छ । मानौं आज आएको छ, भोलि अचानक शरीर छुट्यो भने फेरि के पद पाउँछ । ज्ञान त केही पनि लिन सकेन, केही पनि सिकेन भने के पद पाउँछ ! दिन-प्रतिदिन जसले ढिलो शरीर छोड्छ उनलाई समय त केही मिल्छ, किनकि समय कम हुँदै जान्छ, त्यसमा जन्म लिएर के गर्न सक्छन् । हो, तिमी मध्ये जो जान्छन् ती कुनै राम्रो घरमा जन्म लिन्छन् । संस्कार लिएर जान्छ भने त्यो आत्मा छिटै जाग्दछ, शिवबाबालाई याद गर्न थाल्छ । संस्कार नै परेन भने केही पनि हुँदैन । यसलाई बडो गहनतासँग सम्झनुपर्छ । माली राम्रा-राम्रा फूललाई लिएर आउँछन् भने उनको महिमाको गायन हुन्छ । फूल बनाउने त मालीको काम हो नि । यस्ता धेरै बच्चाहरू छन्, जसलाई बाबाको याद गर्न पनि आउँदैन । तकदीरमा निर्भर छ नि । तकदीरमा छैन भने केही पनि बुझ्दैनन् । तकदीरवान् बच्चाहरूले त बाबालाई यथार्थ रूपले चिनेर उहाँलाई पूरा याद गर्छन् । बाबाको साथ-साथै नयाँ दुनियाँलाई पनि याद गरिरहन्छन् । गीतमा पनि भनिन्छ— हामी नयाँ दुनियाँको लागि नयाँ तकदीर बनाउनको लागि आएका हौं । २१ जन्मको लागि बाबाबाट राज्य-भाग्य लिनु छ । यस नशा र खुशीमा रहे भने यस्ता-यस्ता गीतको अर्थ इशाराले बुझ्दछन् । स्कूलमा पनि कसैको तकदीरमा छैन भने फेल हुन्छन् । यो त धेरै ठूलो परीक्षा हो । भगवान् स्वयम् बसेर पढाउनु हुन्छ । यो ज्ञान सबै धर्मका लागि हो । बाबा भन्नुहुन्छ— आफूलाई आत्मा सम्भरेर म बाबालाई याद गर । तिमीले जान्दछौ— कुनै पनि देहधारी मनुष्यलाई भगवान् भन्न सकिदैन । ब्रह्मा-विष्णु-शंकरलाई पनि भगवान् भनिदैन । ती पनि सूक्ष्मवतनवासी देवताहरू हुन् । यहाँ छन् मनुष्य । यहाँ देवता छैनन् । यो हो मनुष्यलोक । यी लक्ष्मी-नारायण आदि दैवी गुणवाला मनुष्य हुन्, जसलाई देवी-देवता भनिन्छ । सत्ययुगमा सबै देवी-देवता हुन्छन्, सूक्ष्म वतनमा छन् नै ब्रह्मा-विष्णु-शंकर । गायन पनि छ— ब्रह्मा देवताए नमः, विष्णु देवताए नमः... फेरि भन्दछन्— शिव परमात्माए नमः । शिवलाई देवता भनिदैन । मनुष्यलाई फेरि भगवान् भन्न सकिदैन । तीन तल्ला छन् नि । हामी छौं तेस्रो तल्लामा । सत्ययुगका जो दैवी गुणवाला मनुष्य हुन्छन् तिनै फेरि आसुरी गुणवाला भएका बन्दछन् । मायाको ग्रहण लाग्नाले फेरि काला बन्छन् । जसरी चन्द्रमालाई पनि ग्रहण लाग्छ नि । त्यो हो हदको कुरा, यो हो बेहदको कुरा । बेहदको दिन र बेहदको रात हुन्छ । गायन पनि गरिन्छ— ब्रह्माको दिन र रात । तिमीले अहिले एक बाबासँग पढ्नुपर्छ बाँकी सबै कुरा भुल्नु छ । बाबासँग पढ्नाले तिमी नयाँ दुनियाँका मालिक बन्छौ । यो सच्चा-सच्चा गीता-पाठशाला हो । पाठशालामा सधैं रहँदैनन् । मनुष्यहरू सम्झन्छन्— भक्तिमार्ग भगवान्सँग मिल्ने मार्ग हो, जति धेरै भक्ति गर्‍यो त्यति भगवान् खुशी-राजी हुनुहुन्छ र आएर फल दिनुहुन्छ । यी सबै कुरा तिमीले नै अहिले सम्झन्छौ । भगवान् एक हुनुहुन्छ जसले अहिले फल दिइरहनुभएको छ । जो पहिला-पहिला सूर्यवंशी पूज्य थिए, उनीहरूले नै सबैभन्दा धेरै भक्ति गरेका हुन्, उनै यहाँ आउँछन् । तिमीहरूले नै पहिला-पहिला शिवबाबाको अव्यभिचारी भक्ति गरेका हौ, त्यसैले अवश्य तिमी नै पहिला-पहिला भक्त भयौ । फेरि गिर्दा-गिर्दा तमोप्रधान बन्दछौ । आधाकल्प तिमीले भक्ति गरेका हौ, त्यसैले तिमीलाई नै पहिला ज्ञान दिनुहुन्छ । तिमीहरूमा पनि नम्बरवार छन् ।

तिमी यस पढाइमा यो बहाना चलन सक्दैन— हामी टाढा रहन्छौं त्यसैले सधैं पढ्न पाउँदैनौं । कसैले भन्छन्— हामी १० माइल टाढा रहन्छौं । अरे, बाबाको यादमा तिमी १० माइल पैदल हिँडेर जाऊ तापनि कहिल्यै थकाइ लाग्दैन, कति ठूलो खजाना लिन जान्छौ । तीर्थमा मनुष्य दर्शनको लागि पैदल जान्छन्, कति धक्का खान्छन् । यो त एउटै शहरको कुरा हो । बाबा भन्नुहुन्छ— म यति टाढाबाट आएको छु, तिमी भन्छौ घर ५ माइल टाढा छ... वाह ! खजाना लिनको लागि त दौडिदै आउनुपर्छ । अमरनाथमा केवल दर्शन गर्नको लागि कहाँ-कहाँबाट जान्छन् । यहाँ त अमरनाथ बाबा स्वयम् पढाउन आउनुभएको छ । तिमीलाई विश्वको मालिक बनाउन आएको छु । तिमीले बहाना गरिरहन्छौ । सबैरै अमृतबेला त कोही पनि आउन सक्छन् । त्यसबेला कुनै डर हुँदैन । कसैले तिमीलाई लुट्दैनन् । यदि कुनै चीज गहना (जेवर) आदि छ भने लुट्छन् । चोरहरूलाई चाहिन्छ नै धन, पदार्थ । तर कसैको तकदीरमा छैन भने त बहाना धेरै बनाउँछन् । पढ्दैनन् भने आफ्नै पद गुमाउँछन् । बाबा आउनु हुन्छ नै भारतमा । यस दुनियाँलाई नै स्वर्ग बनाउनु हुन्छ । सेकेण्डमा जीवन मुक्तिको बाटो बताउनु हुन्छ । तर कसैले पुरुषार्थ पनि त गर्नु । कदम नै उठाउँदैनन् भने कसरी पुग्न सक्छन् ।

तिमी बच्चाहरूले सम्झन्छौ— यो हो आत्मा र परमात्माको मेला । बाबाको पासमा आएका छौ स्वर्गको वर्सा लिन । नयाँ दुनियाँको स्थापना भइरहेको छ । स्थापना पूरा भएपछि विनाश शुरू हुन थाल्छ । यो त्यही महाभारत हो नि । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) बाबाले जुन ज्ञानको खजाना दिइरहनुभएको छ, त्यसलाई लिनका लागि दौडी-दौडी आउनुपर्छ, यसमा कुनै पनि प्रकारको बहाना बनाउनु हुँदैन । बाबाको यादमा १० माइल पैदल हिँडे पनि थकाइ लाग्दैन ।
- २) विजय मालामा आउने आधार पढाइ हो । पढाइमा पूरा ध्यान दिनु छ । काँडाबाट फूल बनाउने सेवा गर्नु छ । स्वीट होम र स्वीट राजाइलाई याद गर्नु छ ।

वरदानः— कडा नियम र दृढ संकल्पद्वारा अलबेलापनलाई समाप्त गर्ने ब्रह्माबाबा समान अथक भव

ब्रह्माबाबा समान अथक बन्नको लागि अलबेलापनलाई समाप्त गर । यसको लागि कुनै कडा नियम बनाऊ । दृढ संकल्प गर, ध्यान (अटेन्शन) रूपी चौकीदार सधैं अलर्ट रह्यो भने अलबेलापन समाप्त हुन्छ । पहिला स्व माथि मेहनत गर फेरि सेवामा, तब धर्ती परिवर्तन हुनेछ । अब केवल “गरिहाल्छु, भइहाल्छु” यस आरामको संकल्पको डनलपलाई छोड । गर्नु नै छ, यो स्लोगन दिमागमा याद रह्यो भने परिवर्तन हुनेछ ।

स्लोगनः— समर्थ बोलीको निशानी हो— जुन बोलीमा आत्मिक भाव र शुभ भावना हुन्छ ।